

nade mnou a naše pohledy se setkaly. Oba jsme namáhavě lapali po dechu a potili se.

„Já... já...“ Nemohla jsem mluvit. Byla jsem příliš zraněná. Sotva jsem mohla dýchat. Pohltila mě temnota a jeho obraz se mi ztratil.

Zmrzač... To slovo mi znělo v hlavě a hned za ním následovalo další, stejně špatné.

Zabij...

Naplnilo mě nutkání udělat obojí. *Zmrzač... zabij...*

Znič...

„Už ani slovo,“ zachrčel Cole. „Zůstaň zticha, dokud tě nedám dohromady.“

Chtěla jsem mu říct, aby mi pomohl, aby mě odvezl do nemocnice, chtěla jsem ho o to poprosit, ale přes veškerou snahu jsem svůj hlas nepřinutila k jedinému slovu.

Zmrzačzabijznič.

Ano, pomyslela jsem si. Ano. Udělám to. Musím. Všechno se tímlepší.

Zmrzač –

Něco mě píchlo do krku. „Tohle ti pomůže,“ řekl.

Zabij –

Něco těžkého mě zalehlo.

Zni-

Prudce jsem se nadechla. S pocitem naprosto prázdné myšli jsem otevřela oči. Cole se stále nakláněl nade mnou, tvářil se ustaraně a byl tak krásný... a tak nádherně živý. Ale bolest, přestože ustupovala, neodešla. Všechno mě bolelo.

„To byl poslední, ale možná sem míří další.“ Popadl mě pod pažemi a vytáhl mě na nohy. Podlomila se mi kolena, takže mě vzal do náruče a odnesl mě k džípu.

„Moje tělo,“ podařilo se mi zašeptat. Podívala jsem se k autu, kde jsem ho nechala stát. Byla to zábavná myšlenka. Jenomže moje tělo už tam nebylo. Jak... kdy...

Prohlédla jsem si svoje ruce. Měla jsem poškrábaná a pohmožděná zápěstí a krvácěla jsem, jako bych byla opravdu pokousaná.

Podívala jsem se na Colea. Byl stejně poškrábaný a pohmožděný jako já. „Jsi... v pořádku?“

„Je mi fajn.“ Položil mě do auta, posadil se za volant a nastartoval. Rozjel se tak prudce, že se guma pneumatik vpálila do

asfaltu, a zároveň si zatelefonoval. „Parkoviště,“ oznámil. „Dostal jsem jich deset. Zkontroloval jsem okolí, žádné další tu nejsou. Zatím. Mám Ali, je pokousaná, tak se o to musíte postarat vy.“

To bylo všechno. To byl celý hovor.

„A co Kat a ostatní?“ zeptala jsem se silnějším hlasem, který už ani tolik neskřípal. A kromě několika malých bolístek jsem se už zase začala cítit normálně.

„Vyvedou je odtamtud a dostanou do bezpečí.“

Jak vjížděl na silnici, ohlédla jsem se, abych zhodnotila jatka, které jsme za sebou museli nechat na parkovišti. Ale... nebyla tam žádná těla. Žádná krev. Ale byli tam lidé. Mnoho živých, dýchajících lidí.

Po zádech mi přeběhl mráz, protože mi došlo, nad čím jsem přemýšlela během boje na parkovišti. Celou dobu kolem nás chodili lidé, mluvili a smáli se, hledali svá auta, ale vůbec nevnímali, co se tam děje.

„Oni nás neviděli,“ konstatovala jsem. Jak to, že nás neviděli? Byli jsme přímo tam, přímo před nimi, křičeli jsme, sténali – zabíjeli!

To poslední slovo se mi ozvěnou odrazilo v hlavě. Zabíjeli. Zabili. Zabít. Pomáhala jsem mu zabíjet příšery. Byla jsem ráda, že jsou mrtvé. Byla, ale... „Půjdeme za tohle do vězení?“

„Lidé tam viděli stát naše těla, ale ten boj ne. Takže ne, nepůjdeme do vězení ani do blázince. Navíc jsme tam nenechali žádné důkazy.“

Rozhodla jsem se mu věřit. Jinak bych zešílela. *Opravdu?* pomyslela jsem si, když jsem ucítila, jak mi uvnitř bublá hysterický smích. Doufala jsem, že si o tom s Colem promluvím, ale takhle jsem si to nepředstavovala. „Nechápu, co se právě stalo. My jsme opustili naše těla?“

„Ano.“

„Jak?“

Rychle se po mně ohlédl a hned se zase vrátil pohledem k silnici. „Tobě se to ještě nikdy předtím nestalo?“

„Ne!“ vykřikla jsem. „Samozřejmě že ne.“

„No, odpověděla jsi mi na jednu otázku. Vidiš je. Proto ti můžu odpovědět na tu tvou.“ Jeho hlas zněl tak klidně. „Se zlem se nedá bojovat v tělesné formě. Proti tomu, co se nachází v duchovním světě, se musí bojovat v duchovním světě.“